

อนุสัญญา

ระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

และ

รัฐบาลแห่งสาธารณรัฐฟิลิปปินส์

เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน

และการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากร

ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐฟิลิปปินส์มีความปรารถนาที่จะทำอนุสัญญา
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน และการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ ๑
ขอบข่ายด้านบุคคล

อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ ๒ ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

๑. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีเก็บจากเงินได้ที่ตั้งบังคับในนามของรัฐผู้ทำสัญญา หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ
๒. ภาษีที่ปวงที่ตั้งบังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบของเงินได้ รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์หรืออสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากยอดรวมของเงินค่าจ้างหรือเงินเดือนซึ่งวิสาหกิจเป็นผู้จ่าย ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุน ให้ถือว่าเป็นภาษีเก็บจากเงินได้
๓. ภาษีที่จัดเก็บอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอนุสัญญานี้จะใช้บังคับโดยเฉพาะ ได้แก่
  - (ก) ในกรณีประเทศไทย
    - (๑) ภาษีเงินได้ และ
    - (๒) ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม
(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า “ภาษีไทย”)
  - (ข) ในกรณีประเทศฟิลิปปินส์
    - (๑) ภาษีจากบุคคลธรรมดา
    - (๒) ภาษีจากนิติบุคคล
    - (๓) ภาษีจากมรดก และทรัพย์สิน
    - (๔) ภาษีหัก ณ ที่จ่าย และ
    - (๕) ภาษีการซื้อขายหลักทรัพย์
(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า “ภาษีฟิลิปปินส์”)
๔. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีใดๆ ที่เหมือนกัน หรือคล้ายคลึงกันซึ่งได้บังคับจัดเก็บเป็นการเพิ่มเติมหรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบันนับจากวันที่ได้มีการลงนามในอนุสัญญานี้ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาของแต่ละรัฐจะได้แจ้งให้แก่กันและกันทราบถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ ซึ่งมีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

ข้อ ๓
บทนิยามทั่วไป

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญาฉบับนี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น
- (ก) คำว่า “ประเทศไทย” หมายถึง ราชอาณาจักรไทยและพื้นที่ทางทะเลประชิดกับทะเลอาณาเขตของราชอาณาจักรไทย ซึ่งกำหนดไว้ในกฎหมายไทยและเป็นไปตามกฎหมายระหว่างประเทศว่า เป็นพื้นที่ซึ่งราชอาณาจักรไทยอาจใช้สิทธิในส่วนของพื้นดิน ท้องทะเลและ ดินใต้ผิวดิน ตลอดจนทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่นั้นๆ
  - (ข) คำว่า “ประเทศฟิลิปปินส์” หมายถึง หมู่เกาะฟิลิปปินส์รวมทั้งเกาะทั้งหมดและน่านน้ำที่ล้อมรอบอยู่นั้น และเขตแดนอื่นทั้งหมดซึ่งประเทศฟิลิปปินส์มีอำนาจอธิปไตยหรืออำนาจอธิปไตยของรัฐ ประกอบด้วย อาณาเขตบนพื้นดิน ในน้ำและอากาศ รวมถึงทะเลอาณาเขต ท้องทะเล ดินใต้ผิวดิน ไหล่เกาะในทะเล และพื้นที่อื่นใต้น้ำ น่านน้ำล้อมรอบระหว่างและเชื่อมต่อกะเกาะต่าง ๆ ของหมู่เกาะ โดยไม่คำนึงถึงความกว้างความลึกและมิติต่างๆเป็นส่วนหนึ่งของน่านน้ำภายในของประเทศฟิลิปปินส์
  - (ค) คำว่า “รัฐผู้ทำสัญญาารัฐหนึ่ง” และ “รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง” หมายถึง ประเทศไทยหรือประเทศฟิลิปปินส์ แล้วแต่บริบทจะกำหนด
  - (ง) คำว่า “บุคคล” รวมถึง บุคคลธรรมดา กองมรดกที่ยังมิได้แบ่ง ทรัสต์ บริษัท และคณะบุคคลอื่นใดเช่นเดียวกับหน่วยใด ๆ ซึ่งถือว่าเป็นหน่วยทางภาษีภายใต้กฎหมายภาษีอากรที่บังคับใช้ในรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ
  - (จ) คำว่า “บริษัท” หมายถึง นิติบุคคลใดหรือหน่วยใด ๆ ซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคลเพื่อความประสงค์ในทางภาษี
  - (ฉ) คำว่า “วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาารัฐหนึ่ง” และ “วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง” หมายถึงตามลำดับ วิสาหกิจที่ประกอบการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจที่ประกอบการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
  - (ช) คำว่า “คนชาติ” หมายถึง
    - (๑) บุคคลธรรมดาใด ๆ ที่ถือสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญาารัฐหนึ่ง
    - (๒) บุคคลผู้มีฐานะทางกฎหมายใด ๆ ห้างหุ้นส่วน สมาคมและหน่วยอื่นใดซึ่งได้รับสถานภาพเช่นนั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาารัฐหนึ่ง

(ช) คำว่า “การจราจรระหว่างประเทศ” หมายถึง การขนส่งใดๆ โดยทางเรือ หรืออากาศยาน ซึ่งดำเนินการโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นเมื่อเรือหรืออากาศยานได้มีการดำเนินการระหว่างสถานที่ต่างๆในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น และ

(ฉ) คำว่า “เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ” หมายถึง ในกรณีของประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ และในกรณีประเทศฟิลิปปินส์ เลขาธิการการคลัง หรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ

๒. ในการใช้บังคับอนุสัญญานี้โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใดๆที่มีได้นิยามไว้ในอนุสัญญานี้ให้มีความหมายที่คำนั้น ๆ มีอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นเกี่ยวกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น ความหมายใด ๆ ภายใต้กฎหมายภาษีที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐนั้น จะมีผลบังคับเหนือคำจำกัดความภายใต้กฎหมายอื่นของรัฐนั้น

ข้อ ๔ ผู้มีถิ่นที่อยู่

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า “ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” หมายถึงบุคคลใดๆ ซึ่งภายใต้กฎหมายของรัฐนั้นมีหน้าที่เสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ในสถานที่จดทะเบียน สถานจัดการ หรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันและรวมถึงรัฐนั้นและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น แต่คำนี้ไม่รวมถึงบุคคลใดๆ ผู้มีหน้าที่เสียภาษีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นด้วยเหตุเฉพาะการมีเงินได้จากแหล่งในรัฐนั้นแต่เพียงอย่างเดียว

๒. ในกรณีที่ได้โดยเหตุแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้

- (ก) ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวร ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งตนมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดดีกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ) เท่านั้น
- (ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ หรือถ้าบุคคลนั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐใดรัฐหนึ่ง ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัยเท่านั้น
- (ค) ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐ หรือไม่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่บุคคลนั้นเป็นคนชาติเท่านั้น
- (ง) ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นคนชาติในทั้งสองรัฐ หรือมิได้เป็นคนชาติในทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

๓. ในกรณีที่ได้โดยเหตุแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลนอกเหนือจากบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดมีฐานะดังต่อไปนี้

- (ก) ให้ถือว่า บุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่มีการจดทะเบียนจัดตั้งเท่านั้น
- (ข) ถ้าบุคคลภายใต้เกณฑ์ข้างต้นนั้นยังคงเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่มีสถานจัดการแห่งสำคัญตั้งอยู่เท่านั้น
- (ค) ถ้ารัฐที่มีสถานจัดการแห่งสำคัญตั้งอยู่ไม่สามารถกำหนดได้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

ข้อ ๕

สถานประกอบการถาวร

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ คำว่า “สถานประกอบการถาวร” หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน
๒. คำว่า “สถานประกอบการถาวร” ให้อรรถนัยโดยเฉพาะ
  - (ก) สถานจัดการ
  - (ข) สาขา
  - (ค) สำนักงาน
  - (ง) โรงงาน
  - (จ) โรงช่าง
  - (ฉ) เหมืองแร่ บ่อน้ำมัน หรือบ่อก๊าซ เหมืองหิน หรือสถานที่อื่นใดที่เกี่ยวข้องในการขุดหรือสำรวจทรัพยากรธรรมชาติ
  - (ช) สถานที่ซึ่งใช้เพื่อการขายสินค้า
  - (ฌ) ฟาร์มหรือสวนเพาะปลูก
  - (ฉ) คลังสินค้าในส่วนที่เกี่ยวกับบุคคลใช้เป็นสิ่งอำนวยความสะดวกในการเก็บรักษาให้ผู้อื่น
  - (ญ) ที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการประกอบหรือติดตั้ง หรือกิจกรรมตรวจควบคุมที่เกี่ยวข้องกับที่ตั้ง โครงการ หรือกิจกรรมเช่นว่านั้นดำรงอยู่เป็นระยะเวลานานกว่า ๓ เดือน
  - (ฎ) การให้บริการรวมถึงการให้บริการคำปรึกษาของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่ง โดยผ่านลูกจ้างหรือบุคลากรอื่น โดยกิจกรรมลักษณะเช่นว่านั้นมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง สำหรับโครงการเดียวกันหรือต่อเนื่องกันเป็นระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันเกินกว่า ๖ เดือน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ
๓. แม้จะมีบทบัญญัติก่อน ๆ ของข้อนี้ คำว่า “สถานประกอบการถาวร” จะไม่ถือว่ารวมถึง
  - (ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อประโยชน์ในการเก็บรักษาหรือจัดแสดงสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ
  - (ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาหรือจัดแสดง
  - (ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรรูป

- (ง) การมีสถานธุรกิจประจำเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์แห่งการจัดซื้อสิ่งของหรือสินค้า หรือเพื่อรวบรวมข้อสนเทศเพื่อวิสาหกิจนั้น
- (จ) การมีสถานธุรกิจประจำเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการโฆษณา เพื่อการจัดหาข้อมูล เพื่อการวิจัยด้านวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อกิจกรรมต่าง ๆ ที่คล้ายคลึงกันซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบให้แก่วิสาหกิจนั้น
- (ฉ) การมีสถานธุรกิจประจำเพียงเพื่อการประกอบกิจกรรมที่กล่าวถึงในอนุวรรค (ก) ถึง (จ) รวมกัน โดยมีเงื่อนไขว่า กิจกรรมทั้งหมดของสถานธุรกิจประจำซึ่งเป็นผลมาจากการรวมเข้ากันนี้มีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบ

๔. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ เมื่อบุคคลนอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค ๖ กระทำการอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ในนามวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีก รัฐหนึ่ง ให้ถือว่าวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการถาวรในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าบุคคลเช่นว่านั้น

- (ก) มีและใช้อำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้นอย่างเป็นทางการเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก เว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมต่าง ๆ ของบุคคลนั้น จำกัดอยู่ตามที่กล่าวถึงในวรรค ๓ ของข้อนี้ หรือ
- (ข) ไม่มีอำนาจเช่นว่านั้นแต่ได้เก็บรักษาอย่างเป็นทางการเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่งมูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นโดยดำเนินการส่งมอบในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำ หรือ
- (ค) ไม่มีอำนาจเช่นว่านั้นแต่จัดหาคำสั่งซื้ออย่างเป็นทางการเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมด เพื่อวิสาหกิจนั้นเอง หรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้นหรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

๕. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรคก่อน ๆ ของข้อนี้ วิสาหกิจประกันภัยของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เว้นแต่ที่ประกอบการรับประกันภัยต่อ จะถือว่ามิใช่สถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าได้มีการเก็บค่าเบี้ยประกันภัยในอาณาเขตของอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือการรับประกันความเสี่ยงในอีกรัฐหนึ่งนั้น กระทำโดยผ่านลูกจ้างหรือโดยผ่านตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรค ๖

๖. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ได้ถือว่า มีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพียงเพราะวิสาหกิจดังกล่าวได้ประกอบธุรกิจอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ โดยมีเงื่อนไขว่า บุคคลเช่นว่านั้นได้กระทำตามทางอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน อย่างไรก็ตาม เมื่อกิจกรรมของตัวแทนเช่นว่านั้นได้กระทำการโดยทั้งหมดหรือเกือบจะโดยทั้งหมดในนามวิสาหกิจนั้นหรือในนามวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่นๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมในวิสาหกิจนั้น บุคคลเช่นว่านั้นจะไม่ได้ถือเป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรคนี้

๗. เพียงแต่ข้อเท็จจริงที่ว่า บริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งควบคุมหรืออยู่ในความควบคุมของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง

ข้อ ๖

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ (รวมทั้งเงินได้จากการเกษตรกรรมหรือการป่าไม้) ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. คำว่า “อสังหาริมทรัพย์” ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่าในกรณีใดให้รวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ ปศุสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและการป่าไม้ สิทธิการประมง สิทธิที่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิต่าง ๆ ที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงานหรือสิทธิในการทำงาน ชุมแร่ แหล่งแร่ และทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น ส่วนเรือเดินทะเล เรือ และอากาศยาน ไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์
๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้ที่รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่าหรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่นใด
๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๓ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้ในการประกอบบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ ๗ กำไรจากธุรกิจ

๑. เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่วิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจตามที่กล่าวมาแล้ว เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของ

(ก) สถานประกอบการถาวรนั้น หรือ

(ข) การขายสิ่งของหรือสินค้าในอีกรัฐหนึ่งที่มีลักษณะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันกับบรรดาพวกที่ได้ขายผ่านสถานประกอบการถาวรนั้น หรือ

(ค) กิจกรรมทางธุรกิจอื่นๆ ซึ่งดำเนินการในอีกรัฐหนึ่งที่มีลักษณะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันกับบรรดาพวกที่ดำเนินการผ่านทางสถานประกอบการถาวรนั้น

๒. ภายใต้บทบัญญัติของวรรค ๓ ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่าเงินได้หรือกำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น ในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าหากว่าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจกรรมเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันและติดต่อกันอย่างเป็นอิสระโดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น

๓. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวรให้ยอมให้หักค่าใช้จ่าย ซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ทางธุรกิจของสถานประกอบการถาวร รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการทั่วไปไม่ว่าจะมีขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น

๔. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้กำหนดกำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรโดยอาศัยมูลฐานอัตราส่วนร้อยละของยอดรายรับของวิสาหกิจหรือสถานประกอบการถาวร หรือโดยอาศัยมูลฐานการปันส่วนกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่างๆ ของวิสาหกิจ มิให้ข้อความในวรรค ๒ ตัดหนทางรัฐผู้ทำสัญญานั้นจากการกำหนดกำไรเพื่อเก็บภาษีโดยวิธีดังกล่าวอันอาจเป็นประเพณีอย่างไรก็ดี วิธีที่เลือกใช้นั้นจะต้องเป็นวิธีที่ให้ผลซึ่งเป็นไปตามหลักการซึ่งกำหนดไว้ตามข้อนี้

๕. ถ้าเจ้าหน้าที่ภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีข้อมูลในการกำหนดกำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรของวิสาหกิจไม่เพียงพอ บทบัญญัติของข้อนี้จะไม่มีผลกระทบต่อการบังคับใช้กฎหมายใด ๆ ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น ในส่วนที่เกี่ยวกับการกำหนดภาวะภาษีของบุคคล โดยมีเงื่อนไขว่า กฎหมายนั้นจะให้บังคับอย่างสม่าเสมอตามหลักการในข้อนี้ตราบเท่าที่ข้อมูลซึ่งเจ้าหน้าที่ภาษีอากรมีอยู่จะอำนวยให้
๖. มิให้เงินได้หรือกำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรโดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรนั้นซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
๗. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทบัญญัติของวรรคก่อน ๆ กำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรให้กำหนดโดยวิธีเดียวกันเป็นปี ๆ ไป เว้นไว้แต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น
๘. ในกรณีที่เงินได้หรือกำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นของอนุสัญญานี้ มิให้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติของข้อนี้

ข้อ ๘

การขนส่งทางเรือและอากาศยาน

๑. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินอากาศยานหรือเรือในการจราจรระหว่างประเทศ ให้เก็บภาษีได้ในรัฐนั้น
๒. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ เงินได้หรือกำไรจากแหล่งภายในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับจากการเดินเรือหรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก แต่ภาษีที่เรียกเก็บนั้นจะต้องไม่เกินกว่าร้อยละหนึ่งและเศษหนึ่งส่วนสองของรายได้ทั้งหมดที่ได้รับจากแหล่งเงินได้ในรัฐนั้น
๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้หรือกำไรซึ่งเกิดจากการเข้าร่วมกลุ่ม การเข้าร่วมในธุรกิจหรือการเข้าร่วมในตัวแทนปฏิบัติการระหว่างประเทศด้วย

ข้อ ๙
วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

๑. ในกรณีที่

- (ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ
- (ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุม หรือร่วมทุน ของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

และในกรณีใดกรณีหนึ่งได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ เงินได้หรือกำไรใด ๆ ที่ควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่ง หากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นเงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้นและเก็บภาษีได้ตามนั้น

๒. ในกรณีที่ผลกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และเสียภาษีให้แก่รัฐนั้นได้รวมอยู่ในยอด กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และยอดกำไรรวมนั้นเป็นกำไรที่เกิดขึ้นแก่วิสาหกิจของรัฐ ที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าเงื่อนไขต่างๆที่กำหนดขึ้นระหว่างวิสาหกิจทั้งสองเป็นเงื่อนไขที่ควรจะมีขึ้นระหว่าง วิสาหกิจที่เป็นอิสระแล้ว รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะต้องปรับปรุงจำนวนภาษีที่เรียกเก็บจากกำไรเหล่านั้นให้ เหมาะสมตามกฎหมายภาษีอากรของอีกรัฐหนึ่งนั้น ในการพิจารณาปรับปรุงเช่นว่านั้น ต้องนำบทบัญญัติ อื่นของอนุสัญญานี้มาพิจารณาตามควร และหากจำเป็นเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง อาจปรึกษาหารือซึ่งกันและกัน

ข้อ ๑๐ เงินปันผล

๑. เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

- (ก) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าเจ้าของผลประโยชน์เป็นบริษัท (ไม่รวมถึงห้างหุ้นส่วน) ซึ่งมีทุนโดยตรงอย่างน้อยร้อยละ ๒๕ ของทุนบริษัทที่จ่ายเงินปันผล
- (ข) ร้อยละ ๑๕ ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ในกรณีอื่นๆ

บทบัญญัติของวรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนการเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป

๓. คำว่า “เงินปันผล” ตามที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากหุ้น หรือสิทธิอื่น ๆ อันมีส่วนร่วมอยู่ในผลกำไรซึ่งมิใช่สิทธิเรียกร้องในหนี้ รวมทั้งเงินได้จากสิทธิติดบุคคลอื่น ๆ ซึ่งอยู่ภายใต้บังคับของการจัดเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐซึ่งบริษัทผู้ทำการจ่ายเงินเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่งจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น และการถือหุ้นอันเป็นเหตุแห่งการจ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นนั้น ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ (กำไรจากธุรกิจ) หรือข้อ ๑๔ (บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ) บังคับแล้วแต่กรณี

๕. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับกำไรหรือเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญา อีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะไม่บังคับจัดเก็บภาษีใดๆจากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ตราบเท่าที่ได้ จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือตราบเท่าที่การถือหุ้นในส่วนของที่เกี่ยวกับเงินปันผล ที่จ่ายนั้นเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ใน อีกรัฐหนึ่งนั้น หรือไม่อาจกำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทนั้นต้องเสียภาษีจากกำไรที่ยังมิได้ แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรประกอบขึ้นด้วยกำไรหรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในรัฐ อีกรัฐหนึ่งนั้น ทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม

๖. นอกเหนือจากภาษีเงินได้นิติบุคคล ไม่มีความใดในข้อนี้ห้ามมิให้รัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งรัฐใด ตั้งบังคับจัดเก็บภาษีจากการนำส่งกำไรโดยสาขาไปยังสำนักงานใหญ่ โดยมีเงื่อนไขว่าภาษีที่ถูกตั้งบังคับ จัดเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของจำนวนที่ได้ถูกนำส่ง

ข้อ ๑๑ ดอกเบ็ญ

๑. ดอกเบ็ญที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. อย่างไรก็ตาม ดอกเบ็ญเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งดอกเบ็ญนั้นเกิดขึ้น และเป็นไปตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในดอกเบ็ญเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน
  - (ก) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนดอกเบ็ญทั้งสิ้น ถ้าได้รับโดยสถาบันการเงินใด ๆ (รวมถึงบริษัทประกันภัย)
  - (ข) ร้อยละ ๑๕ ของจำนวนดอกเบ็ญทั้งสิ้น ในกรณีอื่นๆ
๓. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ ดอกเบ็ญที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่รัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคนี้ คำว่า “รัฐบาล”
  - (ก) ในกรณีประเทศไทย หมายถึง รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและนิติบุคคลใด ๆ ที่รัฐบาลเป็นเจ้าของทั้งหมด และจะรวมถึง
    - (๑) ธนาคารแห่งประเทศไทย
    - (๒) ธนาคารเพื่อการส่งออก-นำเข้าแห่งประเทศไทย
    - (๓) ธนาคารออมสิน
    - (๔) ธนาคารอาคารสงเคราะห์
    - (๕) ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร
    - (๖) กระทรวงหรือกรมใด ๆ
    - (๗) องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือองค์การที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมาย และ
    - (๘) สถาบันอื่นใดที่อาจตกลงกันเป็นคราว ๆ ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

(ข) ในกรณีประเทศฟิลิปปินส์ หมายถึง รัฐบาลแห่งสาธารณรัฐฟิลิปปินส์ และจะรวมถึง

(๑) ธนาคารกลางแห่งฟิลิปปินส์

(๒) กรมใดๆ

(๓) องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือองค์การที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมาย

(๔) สถาบันอื่นๆ ที่มีทุนซึ่งรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐฟิลิปปินส์เป็นเจ้าของทั้งหมด และ

(๕) สถาบันอื่นใดที่อาจตกลงกันเป็นคราว าระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญา
ทั้งสองรัฐ

๔. คำว่า “ดอกเบี้ย” ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมีหลักประกันจำนองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้รวมทั้งพรีเมียม และรางวัลอันผูกพันกับหลักทรัพย์พันธบัตรหรือหุ้นกู้เช่นว่านั้น รวมทั้งเงินได้ซึ่งมีลักษณะทำนองเดียวกับเงินได้จากการให้กู้ยืมเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาที่เงินได้นั้นเกิดขึ้น เบี้ยปรับสำหรับการชำระเงินล่าช้าจะไม่ถือเป็นดอกเบี้ยเพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้

๕. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในดอกเบี้ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นหรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น จากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น และสิทธิเรียกร้องหนี้ที่ก่อให้เกิดดอกเบี้ยนั้นเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านั้น ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ (กำไรจากธุรกิจ) หรือข้อ ๑๔ (บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ) บังคับแล้วแต่กรณี

๖. ดอกเบี้ยจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายเป็นรัฐผู้ทำสัญญานั้นเอง องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลที่จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ย และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ดอกเบี้ยเช่นว่านั้นให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

๗. ในกรณีที่โดยเหตุแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์ หรือระหว่างบุคคล ทั้งสองนั้นและบุคคลอื่น จำนวนดอกเบี้ยที่จ่ายนั้น เมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องในหนี้อันเป็นมูลเหตุแห่งการ จ่ายดอกเบี้ยแล้วมีจำนวนเกินกว่าจำนวนที่พึงตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผลประโยชน์หากไม่มี ความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินที่กล่าวถึงจำนวนหลัง ในกรณี เช่นว่านั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้ยังคงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆของอนุสัญญา

ข้อ ๑๒
ค่าสิทธิ

๑. ค่าสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. อย่างไรก็ตาม ค่าสิทธิเช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งค่าสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของประโยชน์ในค่าสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๕ ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้น
๓. คำว่า “ค่าสิทธิ” ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใด ๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการจำหน่ายหรือการใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ใด ๆ ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ รวมทั้งฟิล์ม ภาพยนตร์ หรือ ฟิล์ม หรือเทปที่ใช้สำหรับวิทยุหรือโทรทัศน์ในการเผยแพร่สัญญาณ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตรหรือกรรมวิธีลับใด ๆ หรือเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม การพาณิชย์ หรือวิทยาศาสตร์ หรือข้อสนเทศเกี่ยวกับประสิทธิภาพทางอุตสาหกรรม การพาณิชย์ หรือวิทยาศาสตร์
๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในค่าสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ค่าสิทธินั้นเกิดขึ้นโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิทธิที่ขำระนั้น เกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นนั้น ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ (ถ้าไรจากธุรกิจ) หรือ ข้อ ๑๔ (บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ) บังคับแล้วแต่กรณี
๕. ค่าสิทธิให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายได้แก่รัฐนั่นเอง องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลผู้จ่ายค่าสิทธิ ไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งพันธกรณีที่จะต้องจ่ายค่าสิทธิได้เกิดขึ้น และค่าสิทธิเช่นนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำนั้น ให้ถือว่าค่าสิทธิเช่นนั้นเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

๖. ในกรณีที่โดยเหตุแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนค่าสิทธิที่จ่ายเมื่อคำนึงถึงการใช้ สิทธิหรือข้อสนเทศอันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนที่พึงตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะแก่จำนวนที่ได้กล่าวถึงจำนวนหลังสุด ในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้ยังคงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆของอนุสัญญานี้

ข้อ ๑๓
ผลได้จากทุน

๑. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ตามที่กล่าวถึงในข้อ ๖ (เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์) ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำ ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ รวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายสถานประกอบการถาวร เช่นว่านั้น (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๓. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายเรือหรืออากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ หรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยาน เช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
๔. ผลได้จากการจำหน่ายหุ้นของบริษัท ซึ่งมีทรัพย์สินที่เป็นอสังหาริมทรัพย์เป็นองค์ประกอบสำคัญตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐนั้น ผลได้จากการจำหน่ายผลประโยชน์ในห้างหุ้นส่วนหรือทรัสต์ซึ่งมีทรัพย์สินที่เป็นอสังหาริมทรัพย์ เป็นองค์ประกอบสำคัญตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐนั้น
๕. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใดๆ นอกเหนือจากที่ได้กล่าวไว้ในวรรค ๑ ๒ ๓ และ ๔ ของข้อนี้ และวรรค ๓ ของข้อ ๑๒ (ค่าสิทธิ) จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เท่านั้น

ข้อ ๑๔
บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนของค่าบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอื่น ๆ ที่มีลักษณะเป็นอิสระ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น อย่างไรก็ตาม เงินได้เช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้า

(ก) ผู้นั้นมีฐานประกอบการประจำอยู่เป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมของผู้นั้น แต่เพียงเฉพาะเงินได้ที่พึงถือเป็นของฐานประกอบการประจำนั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือ

(ข) ผู้นั้นอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งสำหรับระยะเวลาหนึ่ง (หรือหลายระยะเวลา) รวมกันเกินกว่า ๑๒๐ วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใด ๆ ในกรณีเช่นว่านั้น เพียงเฉพาะเงินได้ที่ได้รับจากการประกอบกิจกรรมของผู้นั้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. คำว่า “บริการวิชาชีพ” ให้รวมถึงโดยเฉพาะกิจกรรมอิสระด้านวิทยาศาสตร์ วรรณกรรม ศิลปะ การศึกษา หรือกิจกรรมการสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ ทนายความ วิศวกร สถาปนิก ทันตแพทย์ และนักบัญชี

ข้อ ๑๕

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

๑. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ ๑๖ (ค่าป่วยการของกรรมการ), ๑๘ (ผลประโยชน์จากเงินบำนาญและเงินประกันสังคม) ๑๙ (หน้าที่งานรัฐบาล), ๒๐ (นักเรียนและผู้ฝึกงาน) และ ๒๑ (อาจารย์ครู และนักวิจัย) เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับในส่วนตัวเกี่ยวกับการจ้างงาน จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่การจ้างงานนั้นได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หากมีการจ้างงานเช่นนั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับในส่วนตัวเกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า
  - (ก) ผู้รับเงินอยู่ในอีกรัฐหนึ่ง สำหรับระยะเวลาหนึ่ง (หรือหลายระยะเวลา) รวมกันไม่เกิน ๑๘๓ วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ
  - (ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดย หรือในนามของนายจ้างผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่ง และ
  - (ค) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ซึ่งนายจ้างมีอยู่ในอีกรัฐหนึ่ง
๓. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนๆ ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนตัวเกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำบนเรือหรืออากาศยานที่ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศ โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ ๑๖
ค่าป่วยการของกรรมการ

ค่าป่วยการของกรรมการและการจ่ายเงินอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา
รัฐหนึ่งได้รับในฐานะหรือในนามของสมาชิกคณะกรรมการของบริษัท ซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา
อีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ ๑๗
นักแสดงและนักกีฬา

๑. แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ ๑๔ (บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ) และ ๑๕ (บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ) เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาได้รับในฐานะนักแสดง เช่น นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยุหรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรี หรือในฐานะนักกีฬา จากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนซึ่งได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. ในกรณีเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมส่วนบุคคลของนักแสดงหรือนักกีฬามีได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬาเอง แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น เงินได้นั้นแม้ว่าจะมีบทบัญญัติของข้อ ๗ (กำไรจากธุรกิจ) ข้อ ๑๔ (บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ) และ ข้อ ๑๕ (บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ) บังคับอยู่ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งกิจกรรมของนักแสดงและนักกีฬาได้กระทำขึ้น
๓. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ ของข้อนี้ เงินได้ที่ได้รับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมต่าง ๆ ที่อ้างไว้ในวรรค ๑ ของข้อนี้ภายใต้กรอบโครงการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมหรือกีฬาตามที่ตกลงกันระหว่างรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ โดยได้รับการอุดหนุนเป็นส่วนใหญ่จากเงินทุนสาธารณะและ/หรือได้รับการยินยอมและรับรองโดยรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งกิจกรรมเหล่านั้นกระทำขึ้น

ข้อ ๑๘

ผลประโยชน์จากเงินบำนาญและเงินประกันสังคม

๑. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค ๒ ของข้อ ๑๗ (หน้าทีงานรัฐบาล) เงินบำนาญหรือค่าตอบแทนอื่นซึ่งคล้ายคลึงกันที่จ่ายให้ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาารัฐหนึ่ง สำหรับการทำงานในอดีต จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น
๒. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ ของข้อนี้ และวรรค ๒ ของข้อ ๑๗ (หน้าทีงานรัฐบาล) ผลประโยชน์ที่ได้รับโดยบุคคลธรรมดา ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาารัฐหนึ่ง ภายใต้กฎหมายประกันสังคมของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในอีกรัฐหนึ่งนั้นเท่านั้น

ข้อ ๑๙
หน้าที่งานรัฐบาล

๑. (ก) ค่าตอบแทนนอกเหนือจากเงินบำนาญซึ่งจ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือองค์การบริหาร ส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนของบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือองค์การบริหารนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
- (ข) อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หากการให้บริการเกิดขึ้นในรัฐนั้น และบุคคลธรรมดาผู้นั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น ผู้ซึ่ง
  - (๑) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ
  - (๒) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการนั้น
๒. (ก) เงินบำนาญใด ๆ ที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากกองทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือองค์การบริหาร ส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดา ในส่วนของบริการที่ให้แก่ รัฐนั้น หรือองค์การบริหารนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
- (ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หากบุคคล ธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และเป็นคนชาติของรัฐนั้น
๓. บทบัญญัติของข้อ ๑๕ (บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ) ๑๖ (ค่าป่วยการของกรรมการ) และ ๑๘ (ผลประโยชน์จากเงินบำนาญและเงินประกันสังคม) จะใช้บังคับกับค่าตอบแทนและเงินบำนาญ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจที่ดำเนินการโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือองค์การบริหาร ส่วนถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ ๒๐ นักศึกษาและผู้ฝึกงาน

บุคคลธรรมดาซึ่งเป็นหรือเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในทันทีก่อนหน้าที่จะเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้นเป็นการชั่วคราวในฐานะเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาอื่นที่คล้ายคลึงกัน หรือในฐานะผู้ฝึกงานเพื่อความมุ่งประสงค์ในการได้รับประสบการณ์ทางเทคนิค อาชีพ หรือธุรกิจ จะได้รับการยกเว้นภาษีจากรัฐอื่นนั้น สำหรับ

- (ก) เงินที่ส่งมาจากต่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษาหรือการฝึกงานของบุคคลผู้นั้น และ
- (ข) ค่าตอบแทนใด ๆ สำหรับบริการส่วนบุคคลที่ให้ในอีกรัฐหนึ่งโดยการให้บริการเช่นนั้น โดยมีเงื่อนไขว่าบริการเช่นนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษาหรือฝึกอบรมของผู้นั้นเกี่ยวเนื่องในการการนั้น สำหรับระยะเวลารวมกันไม่เกินกว่าสองปีนับจากวันที่บุคคลนั้นมาถึงครั้งแรก

ข้อ ๒๑
อาจารย์ ครู และนักวิจัย

๑. ค่าตอบแทนของอาจารย์หรือครูซึ่งเป็นหรือเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และมาเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง สำหรับระยะเวลาไม่เกินกว่าสองปีนับจากวันที่การเยือนครั้งแรก เพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือทำการศึกษาระดับสูงหรือทำวิจัยที่มหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน หรือสถาบันการศึกษาอื่นที่ได้รับการรับรองจากองค์การบริหารในอีกรัฐหนึ่งนั้น ที่ผู้นั้นได้รับจากกิจกรรมเหล่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก
๒. ข้อนี้มีให้ใช้บังคับแก่ค่าตอบแทนซึ่งอาจารย์ ครู หรือนักวิจัย ได้รับจากการดำเนินการวิจัย ถ้าการวิจัยกระทำเพื่อประโยชน์ส่วนตัวของบุคคลบางคนหรือหลายคนโดยเฉพาะเป็นสำคัญ
๓. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค ๑ ของข้อนี้ คำว่า “ค่าตอบแทน” จะรวมถึงการนำส่งเงินจากแหล่งภายนอกอีกรัฐหนึ่งนั้น เพื่อให้อาจารย์ ครู และนักวิจัย ประกอบกิจกรรมตามที่ได้กล่าวถึงในวรรค ๑

ข้อ ๒๒
เงินได้อื่น ๆ

บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งมิได้เกี่ยวข้องกับข้อก่อน ๆ ของ
อนุสัญญาฯ อาจเก็บภาษีในรัฐซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น

ข้อ ๒๓
การจัดภาษีซ้อน

๑. เมื่อเงินได้หรือกำไรถูกตั้งบังคับให้เสียภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ การบรรเทาภาระภาษีซ้อนจะถูกกำหนดให้เป็นไปตามวรรคต่อไปของข้อนี้
๒. ภาษีที่ต้องชำระในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เนื่องจากเงินได้หรือกำไรที่ได้รับในรัฐนั้นจะได้นำมาเป็นเครดิตออกจากภาษีใดๆที่ต้องชำระในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เนื่องจากเงินได้หรือกำไรนั้น อย่างไรก็ตาม เครดิตจะต้องไม่เกินกว่าจำนวนภาษีที่ต้องชำระในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยได้คำนวณไว้ก่อนที่จะยอมให้มีการเครดิต ซึ่งเป็นไปด้วยความเหมาะสมกับรายการเงินได้หรือกำไรเช่นนั้น
๓. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการนำมาเป็นเครดิตในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ภาษีที่ได้ชำระไว้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะถือให้รวมถึงภาษีซึ่งจะต้องชำระไว้ในอีกรัฐหนึ่งนั้นแต่ได้รับการลดหรือยกเว้นตามกฎหมายจงใจพิเศษ เพื่อส่งเสริมการพัฒนาทางเศรษฐกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ ๒๔ การไม่เลือกปฏิบัติ

๑. ภายใต้บังคับบทบัญญัติของข้อ ๑ (ขบข่ายด้านบุคคล) คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใด ๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้นถูกบังคับหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน
๒. การเก็บภาษีอากรจากสถานประกอบการถาวร ซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่เรียกเก็บภาษีจากอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจอื่นๆของอีกรัฐหนึ่งนั้น ที่ได้ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน
๓. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง คนหนึ่งหรือหลายคน เป็นเจ้าของหรือควบคุมทุนอยู่ทั้งหมดหรือบางส่วนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆเกี่ยวกับการนั้น นอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าวิสาหกิจที่คล้ายคลึงอื่นๆของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียภาษีหรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆเกี่ยวกับการนั้น
๔. บทบัญญัติของข้อนี้จะไม่แปลความเป็นการผูกพันต่อรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่จะให้การลดหย่อนการบรรเทา และการหักลดส่วนบุคคลใด ๆ แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดเก็บภาษีอากรตามสถานะของบุคคลหรือตามความรับผิดชอบทางครอบครัว ซึ่งรัฐผู้ทำสัญญานั้นได้ให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน
๕. ยกเว้นในกรณีที่เป็นบทบัญญัติของวรรค ๑ ของข้อ ๙ (วิสาหกิจในเครือเดียวกัน) วรรค ๗ ของข้อ ๑๑ (ดอกเบี้ย) หรือวรรค ๖ ของข้อ ๑๒ (ค่าสิทธิ) ใช้บังคับ ดอกเบี้ย ค่าสิทธิ และเงินที่จ่ายอื่นๆซึ่งชำระโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดกำไรที่ต้องเสียภาษีของวิสาหกิจเช่นว่านั้น จะถูกหักออกภายใต้เงื่อนไขที่เหมือนกัน ถ้าหากเงินได้พวกนั้นได้ชำระให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก
๖. บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะกับภาษีที่ตั้งบังคับของอนุสัญญาฉบับนี้เท่านั้น

ข้อ ๒๕

วิธีการเพื่อความตกลงร่วมกัน

๑. ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ได้พิจารณาเห็นว่า การกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐมีผลหรือจะมีผลให้ตนเองต้องเสียภาษีอากรโดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ ผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่นั้นได้โดยไม่คำนึงถึงวิธีการแก้ไขที่บัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ คำร้องดังกล่าวจะต้องยื่นภายในเวลาสามปีนับจากการแจ้งครั้งแรกถึงการกระทำอันมีผลให้การเสียภาษีอากรไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้
๒. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควร และถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้นโดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีอากรอื่นไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้
๓. รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่เพิ่มฐานภาษีของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยนำรายการเงินได้ต่าง ๆ มารวมซึ่งได้ถูกเรียกเก็บภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภายหลังจากสามปีจากช่วงเวลาการชำระภาษีสำหรับเงินได้ที่เกี่ยวข้องได้สิ้นสุด วรรคนี้นี้จะไม่บังคับใช้ในกรณีของการข้อโกง การจงใจผิดสัญญา หรือการละเลย
๔. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะพยายามแก้ไขข้อยุ่งยากหรือข้อสงสัยใด ๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับอนุสัญญานี้โดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจหารือกันเพื่อจัดการเก็บภาษีซ้อนในกรณีใดๆที่มีได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้ด้วย
๕. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจติดต่อกันโดยตรงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้บรรลุความตกลงกันตามความหมายแห่งวรรคก่อนๆ

ข้อ ๒๖ การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

๑. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติ ตามบทบัญญัติของอนุสัญญาฯ หรือตามกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาเกี่ยวกับภาษีที่อยู่ในขอบข่าย ของอนุสัญญาฯ เท่าที่ภาษีอากรตามกฎหมายนั้นไม่ขัดแย้งกับอนุสัญญาฯ ข้อสนเทศใดๆ ที่รัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งได้รับนั้น ให้ถือว่าเป็นความลับ เช่นเดียวกับข้อสนเทศที่ได้รับภายใต้กฎหมายของรัฐนั้น และ จะเปิดเผยเฉพาะต่อบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง (รวมทั้งศาลและองค์กรบริหาร) กับการประเมินหรือการ จัดเก็บภาษี การบังคับใช้ หรือการดำเนินคดีที่เกี่ยวข้องหรือการพิจารณาอุทธรณ์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษี ที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญาฯ บุคคลหรือเจ้าหน้าที่เช่นว่าจะใช้ข้อสนเทศนั้นเพียงเพื่อความ มุ่งประสงค์นั้นเท่านั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่นั้นอาจเปิดเผยข้อสนเทศในกระบวนการพิจารณาในศาลหรือ ในคำวินิจฉัยของศาล

๒. ไม่มีกรณีใดที่จะแปลความหมายบทบัญญัติของวรรค ๑ เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง ให้ต้อง

- (ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยบิดเบือนไปจากกฎหมายและวิธีปฏิบัติทางการบริหารของ รัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
- (ข) ให้ข้อสนเทศอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหารโดยปกติของรัฐผู้ทำ สัญญาอีกรัฐหนึ่ง
- (ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม การพาณิชย์ หรือวิชาชีพ หรือกรรมวิธีทางการค้า หรือข้อสนเทศ ซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการขัดกับนโยบายสาธารณะ (ความสงบเรียบร้อยของสาธารณชน)

ข้อ ๒๗

ผู้แทนทางการทูตและเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล

ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญาี้จะมีผลกระทบต่อเอกสิทธิ์ทางการราชการของผู้แทนทางการทูตหรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ ๒๘ การเริ่มใช้บังคับ

๑. รัฐผู้ทำสัญญาจะแจ้งให้กันและกันทราบโดยทางหนังสือว่าได้ดำเนินการโดยสมบูรณ์ตามขั้นตอนที่กำหนดตามรัฐธรรมนูญ เพื่อที่จะทำให้อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้
๒. อนุสัญญานี้จะมีผลเริ่มใช้บังคับในวันหลังจากที่ได้แจ้งตามที่ได้อ้างไว้ในวรรค ๑ และบทบัญญัติเหล่านั้นจะมีผลใช้บังคับ
  - ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินได้ที่ได้จ่ายให้แก่ผู้ที่ไม่มีถิ่นที่อยู่ในหรือหลัง จากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญามีผลบังคับใช้
  - ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่นๆที่เก็บจากเงินได้ในปีภาษีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญามีผลบังคับใช้
๓. อนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐฟิลิปปินส์เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและป้องกันการเลี่ยงรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้ ซึ่งลงนามที่กรุงมะนิลา เมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๘๒ จะยกเลิกและสิ้นผลบังคับนั้นนับตั้งแต่วันที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่อนุสัญญานี้ใช้บังคับตามบทบัญญัติของวรรค ๒

ข้อ ๒๙
การเลิกใช้

๑. อนุสัญญานี้จะยังคงมีผลบังคับใช้ตลอดไป แต่รัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐอาจแจ้งการเลิกใช้เป็นการลายลักษณ์อักษรให้รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งทราบ โดยผ่านช่องทางการทูต ในหรือก่อนวันที่สามสิบของเดือนมิถุนายนของปีปฏิทินใดๆที่เริ่มต้นหลังจากปีที่ห้าจากวันที่อนุสัญญามีผลบังคับใช้
๒. ในกรณีเช่นนั้นอนุสัญญานี้จะมีผลเลิกใช้บังคับ
  - ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินที่ได้รับหรือนำส่งในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิกใช้
  - ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่นๆที่เก็บจากเงินได้ สำหรับในปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิกใช้

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้อง ได้ลงนามในอนุสัญญานี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ .....เมื่อวันที่.....ของเดือน.....ของปีคริสต์ศักราช
สองพัน ..... เป็นภาษาอังกฤษ

ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

ในนามรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐฟิลิปปินส์